

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **A.D.A., narozený ..., státní příslušnost Irák, t. č. v X**
Zastoupený obecným zmocněncem Organizací pro pomoc
uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem**
Nádražní 2, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2018, č. j. KRPP-28186-3/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem předání do Rumunska podle právního předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem

třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 86 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

2. **V podané žalobě** se žalobce domníval, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s okolnostmi, které v průběhu správního řízení zjistil a na základě kterých je realizace případného předání do Rumunska, jako do země, kam zamýšlí žalovaná žalobce předat, zpochybněna. V průběhu svého pobytu v Rumunsku byl žalobce vystaven špatnému zacházení ze strany Rumunských úřadů, zejména byl obětí hrubého zacházení policie, byl šikanován a byl nucen pracovat. Žalobce je navíc již pokročilého věku a v Rumunsku mu nebyla poskytnuta dostatečná zdravotní péče. Žalobce uvedl, že své zázemí má zejména v SRN, kde pobývají jeho děti, 2 dcery a syn, přičemž syn je v pozici žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce se s odkazem na tyto zjištěné skutečnosti domnívá, že žalovaná měla již v napadeném rozhodnutí uvést svou úvahu, proč se domnívá, že i navzdory těmto okolnostem je realizace předání reálná ve vztahu k Rumunsku. Správní orgán má povinnost dbát zachovávání všech rodinných vazeb, a to i těch, které nespádají přímo do definic nařízení Dublin III. Ve vztahu k žalobci je ale potřeba zohlednit i jeho věk a již nadcházející potřebu péče ze strany jeho rodinných příslušníků, což ale žalovaná vůbec neučinila.
3. Dále žalobce namítal nezákonnost a nepřiměřenost doby jeho zajištění. Žalobce byl dále názoru, že vydané rozhodnutí omezuje jeho osobní svobodu v nezákonné a nepřiměřené délce. Podle čl. 28 odst. 1 nařízení Dublin III musí zajištění být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. V žalobou napadeném rozhodnutí ale žalovaná stanovila dobu zajištění na 86 dnů tak, že *„součtem lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013 (30+14+42 dní) dospěl k správní orgán k závěru, že doba potřebná k provedení realizace předání účastníka řízení může trvat až 86 dní.“* Podle žalobce je zcela zřejmé, že žalovaná tedy zajistila žalobce ne na minimální dobu, na dobu co nejkratší, ale naprosto naopak, na nejdelší možno dobu, s jakou nařízení Dublin III počítá, co se týče délky dublinského řízení. Stanovená doba tak nerespektuje imperativ co nejmenšího zásahu do osobní svobody zajišťovaných osob, když zde došlo k zajištění rovnou na dobu maximální. Napadené rozhodnutí zasahuje do práva fyzické osoby na osobní svobodu, tedy jde o nejtvrďší zásah, jaký je podle zákona ze strany státních orgánů vůči fyzické osobě dostupný, jde proto o opatření ultima ratio, použitelné toliko v případě, že jsou vyloučena všechna ostatní řešení a jeho použití by proto mělo být přísně vázáno na imperativ co nejkratšího zajištění. Toto napadené rozhodnutí podle názoru žalobce nesplňuje. Takto stanovená doba zajištění navíc nedává záruku, že žalobce skutečně bude zajištěn toliko po dobu souladnou s nařízením Dublin III.
4. Žalobce poukazoval také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j 7 Azs 11/2015, podle kterého má správní orgán dbát toho, aby nedošlo k zajištění účastníka řízení na dobu zjevně převyšující maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III. V této věci již ale v okamžiku podání žádosti o převzetí (první úkon tzv. dublinského řízení), pokud nedojde k podání této žádosti v poslední možný den lhůty, bude maximální doba zajištění podle nařízení Dublin III. v rozporu s dobou, stanovenou napadeným rozhodnutím o zajištění. Z praxe žalovaného (a i z praxe právního zástupce žalobce) plyne, že žádost o převzetí je odeslána a také reakce ze strany dotázaného členského státu je poskytnuta obvykle již během prvního měsíce zajištění. K okamžiku poskytnutí reakce ze strany dotázaného státu

je tak již známa maximální doba zajištění (6 týdnů od tzv. akceptace) a policie standardně na základě takové informace prodlužuje dobu zajištění na dobu, souladnou s nařízením Dublin III. Postup žalovaného, když tento zajistil žalobce rovnou na dobu, která by byla v souladu s nařízením jenom v případě maximálního využití všech lhůt, je podle názoru žalobce proto nesprávný. Takový postup nedává žalobci žádnou možnost obrany proti případnému nepropuštění ze zajištění po překročení maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III. S tím také souvisí právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, jak vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná sice uvádí, že se „zabýval účinným ujištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu trvání zajištění“ (str. 4) a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 7 As 97/2012 (rozhodnutí již obsoletní, neboť se zabývá situací za existence jiné právní úpravy), z odůvodnění napadeného rozhodnutí ale není možné vyčíst, k jakému závěru dospěla a zda je vůbec stanovená doba zajištění v souladu s takovým právem. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu plyne, že právo na pravidelný soudní přezkum správního rozhodnutí o zajištění by mělo být dostupné přibližně každých 30 dnů (2Azs 57/2014, 7As 97/2017, IV. ÚS 1020/2015, 5 Azs 228/2015). Žalobou napadené rozhodnutí ale vůbec neuvádí, jakým způsobem je právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění v souzené věci zachováno. Vůči napadenému rozhodnutí je přípustná žaloba, kterou žalobce nyní podává. Pokud soud žalobě nevyhoví, může žalobce iniciovat vydání správního rozhodnutí (které je toliko podkladem k podání žaloby za účelem zabezpečení soudního přezkumu) podle ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí soudu v této věci. S ohledem na praxi a zatíženost soudu k doručování písemného vyhotovení zamítaných tzv. „detenčních“ rozhodnutí dochází ke konci 30-ti denní zákonné lhůty k vypracování a doručení písemného rozhodnutí. S ohledem na možnost podat žádost o propuštění toliko po uplynutí dalších 30 dnů (tj. v celku 60 dnů po vynesení rozhodnutí soudu) je možnost iniciovat další soudní přezkum (např. námítky na překročení maximální doby zajištění) v praxi už nedostupná. Napadené správní rozhodnutí se se situací zajištěných cizinců, s právní úpravou, ani s praxí, která je žalovanému známa, ale vůbec nezabývá. Místo toho žalobce zajišťuje na dobu „maximální možnou“ a v rozhodnutí lakonicky konstatuje, že se zabezpečením práva na pravidelný soudní přezkum správní orgán zabýval. Naopak, napadené rozhodnutí je důkazem, že se správní orgán otázkou, zda lhůta 86 dní zajištění je i v souladu s právem na pravidelný soudní přezkum, vůbec nezabýval, neboť by musel dospět minimálně k pochybnostem, když ne přímo k závěru o rozporu takové doby zajištění s právem žalobce na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění. Ze zde uvedených důvodů se žalobce domníval, že napadené rozhodnutí je v části stanovené doby zajištění v rozporu se zákonem, s nařízením Dublin III a s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, a také, že je, v rozporu se správním řádem, nepřezkoumatelné, pročez je zde důvod pro zrušení tohoto rozhodnutí.

5. Závěrem žalobce namítal nedostatečné zkoumání a odůvodnění souladu předání s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce měl za to, že žalovaná nedostála své povinnosti zabývat se předpokladem realizovatelnosti předání žalobce do Rumunska, což je stanovený účel zajištění. Předpokladem realizace předání je nejdřív zjištění, že právě Rumunsko je státem, do kterého bude s největší pravděpodobností žalobce předán. Pro takové posouzení ale podle názoru žalobce chybí v napadeném rozhodnutí dostatečné důvody, resp. není zřejmé, zda žalovaná v správním řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, zkoumala

všechny skutečnosti, rozhodující pro určení státu, příslušného k převzetí žalobce. Tento nedostatek spatřoval žalobce zejména v tom, že žalobou napadené rozhodnutí ve vztahu k jeho případu žádné individuální informace a zjištěné okolnosti neobsahuje. Žalovaná se tedy, podle názoru žalobce, dostatečně nevypořádala se svou povinností zkoumat, zda v zemi, do které má být žalobce předán, nedochází k tzv. systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Byť úvaha, kterou je žalovaná v rozhodnutí o zajištění povinná zachytit a kterou je povinná v průběhu zajišťování učinit, je toliko úvahou předběžnou, musí zcela jistě jít o reálnou úvahu, založenou na konkrétních podkladech a dokumentech. Žalobce se ale domnívá, že žalovanou zachycená úvaha (na str. 5 druhý odstavec seshora) je naprosto povšechná, nemá oporu v podkladech v správním spisu a postrádá přezkoumatelnost. Zde žalobce odkazoval na část III. této žaloby, kde v konkrétnostech uvádí své zážitky a zkušenosti z průběhu azylového řízení a z průběhu svého pobytu v zemi, kam má být podle názoru žalovaného předán. Tyto skutečnosti měla zjišťovat již samotná žalovaná a navíc měla také povinnost se s nimi předběžně vypořádat, což neučinila. Také z tohoto důvodu je podle názoru žalobce rozhodnutí potřeba zrušit.

6. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že s námitkou o chybějícím individuálním odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí. Žalobou napadené rozhodnutí splňuje zákonné požadavky, je individualizované jak ve zjištěném a ve spise zadokumentovaném skutkovém stavu, tak v obsaženém odůvodnění. Zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 129 odst. 3 uvádí „*Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“ S žalobcem byl dále dne 18. 2. 2018 sepsán protokol dle ustanovení § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v němž žalobce opakovaně uvedl svůj úmysl dostat se ilegálně na území Spolkové republiky Německo, uvedl, že se nechce vrátit do Rumunska, na jehož území je oprávněn k pobytu jako žadatel o mezinárodní ochranu. Dále žalobce v protokolu uvedl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné ani rodinné vazby, nemá zde zajištěnou adresu pobytu a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky. Vydané rozhodnutí je zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jenž obsahuje zásadu legitimního očekávání.
8. Na námitku zástupce žalobce, že jím žalobou napadená rozhodnutí u čtyř žalobců jsou obdobná, žalovaná uvedla, že se jedná o skutkově shodné případy, migranti byli vypátráni společně v úkrytu na ložné ploše návěsu kamionu. Obdobně i zmocněncem žalobců Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. S. podané žaloby vedené u Krajského soudu v Plzni pod čí 17A 28/2018, 17A 29/2018, 17A 30/2018, 17A 31/2018 jsou zcela shodné.
9. Žalovaná dále konstatovala, že v žalobou napadeném rozhodnutí a v odůvodnění rozhodnutí se podrobně zabývala reálným předpokladem předání žalobce do příslušného státu. Příslušný stát Rumunsko je členem Evropské unie, z čehož vyplývá, že je bezpečnou zemí pro žadatele o azyl ze třetích zemí, jelikož převzala evropskou legislativu, řídí se jí a zároveň ani vláda ČR nevydala žádné závazné nařízení, které by omezovalo přemísťování žadatelů o azyl ze třetích zemí do Rumunska podle Dublinského nařízení. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu vydal dne 28. června 2017 Usnesení č. j. 4 Azs 73/2017- 17, kde argumentuje v odstavci 11: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. V*

posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, Soudní dvůr Evropské unie vymezil, že zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní pokračování právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani až na výjimečné případy ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Uníí. Pokud by EULP-tím, že by Unie a členské státy podle ní měly být považovány za Smluvní strany nejen v jejich vztazích s těmi Smluvními stranami, které nejsou členskými státy Unie, ale také v jejich vztazích mezi sebou, a to i tehdy, řídí-li se tyto vztahy unijním právem vyžadovala, aby členský stát ověřil, zda jiný členský stát dodržuje základní práva, přestože musí podle unijního práva panovat mezi těmito členskými státy vzájemná důvěra, mohla by být přistoupením obrožena rovnováha, na níž je Unie založena, a autonomie unijního práva.“ K tomu žalovaná uvedla, že pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobce, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a Nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

10. K námitce žalobce o nezákonnosti a nepřiměřenosti doby zajištění žalovaná uvedla, že s ní nesouhlasí. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí a v odůvodnění rozhodnutí podrobně odůvodnila dobu zajištění včetně mechanismu výpočtu. Při rozhodování o době zajištění dále správní orgán vycházel z ustálené judikatury (7 As 97/2012-26, [2780/2013 Sb. NSS]) a zabýval se účinným zajištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu důvodů trvání zajištění. Správní orgán bude průběžně zkoumat, zda důvody zajištění trvají, nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti. Při stanovení doby zajištění vycházel správní orgán z následujících úvah: Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí první úkonem v řízení. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, je policie povinna jednat tak, aby byl cizinec předán v nejbližším možném termínu

ode dne zajištění. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále správní orgán přihlédl ke článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dnů) má přebírající strana na odpověď lhůtu dvou týdnů (14 dnů) od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů (42 dnů) od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. Součtem lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013 (30+14+42 dnů) dospěl správní orgán k závěru, že doba potřebná k provedení realizace předání účastníka řízení může trvat až 86 dnů.

11. K námitce nedostatečného zkoumání a odůvodnění souladu předání s cl. 3. odst. 2 nařízení Dublin III žalovaná konstatovala, že v žalobou napadeném rozhodnutí a v odůvodnění rozhodnutí se zabývala předpokladem realizovatelnosti předání a zjištěné skutečnosti podrobně odůvodnila. Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150, [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatoval, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Rumunska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Rumunsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Žalovaná předně uvedla, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Žalovaná důkladně posoudila, zda-li existuje reálný předpoklad, že dojde k předání žalobce do jiného členského státu EU, tedy do Rumunska ve stanovené době. Žalovaná též vycházela z ustálené judikatury usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. V předmětném rozhodnutí byla sice řešena situace stěžovatelky, jež byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Nicméně v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobce do Rumunska, které jí byly v době rozhodování o zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadených rozhodnutích samostatný odstavce nesoucí název *„Realizovatelnost předání účastníka řízení, doba zajištění“*, kde uvedla, že *„Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150. [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Rumunsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán*

přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.“ Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizince alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobce do Rumunska je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013.

12. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
13. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
14. Předmětné ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
15. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *„policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. [...]“*
16. Čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III uvádí: *„Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 [pozn. jedná se o odvolání/přezkum ve vztahu k rozhodnutí o přemístění]. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“*

17. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví: „*Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*“
18. V žalobě byly vymezeny tři okruhy žalobních námitek. **První okruh žalobních námitek** byl vázán na otázku zjištění rozhodných skutkových okolností případu žalovanou. K tomu soud zjistil, že žalobce byl v napadeném rozhodnutí dostatečně individualizován svými osobními údaji a také skutečnosti předcházející jeho zajištění byly v napadeném rozhodnutí dostatečně popsány, když žalovaná uvedla, že žalobce se spolu s dalšími 27 státními příslušníky Iráku nacházel v nákladovém prostoru nákladního automobilu, nebyl schopen prokázat svou totožnost a ze systému EURODAC bylo zjištěno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přičemž podle sdělení do protokolu o podání vysvětlení chtěl pokračovat do SRN (viz str. 2 napadeného rozhodnutí). Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 2) a z obsahu spisového materiálu bylo zřejmé, že se žalobcem byl sepsán individuální protokol o podání vysvětlení, do něž měl žalobce možnost sdělit veškeré skutečnosti, které považoval za podstatné. Soud shledal, že žalovaná v nyní projednávané věci dostala požadavkům na individualizaci rozhodnutí i přes jistou stručnost jeho odůvodnění a za účelem vydání rozhodnutí zjišťovala stav věci v dostatečném rozsahu. Soud nezjistil, že by individuální okolnosti žalobcova případu vylučovaly jeho zajištění za účelem předání do Rumunska, přičemž o tomto předání se vydává samostatné rozhodnutí, jež musí být opět řádně odůvodněno. Dále soud uvádí, že okolnost, že žalobce má v SRN příbuzné v postavení žadatelů o azyl, noc nemění na skutečnosti, že příslušným státem pro posouzení jeho žádosti o azylu je Rumunsko, které je právě povinno tyto skutečnosti ve svém rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zohlednit.
19. **Druhý z okruhů žalobních námitek** se vztahoval ke stanovené délce zajištění žalobce. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015-32, kterým argumentoval žalobce, lze citovat následující pasáže: „*Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první*

fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.“ V rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 3 Azs 198/2016-19, však sám Nejvyšší správní soud s výše uvedenými závěry polemizoval: „[Z rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015-32 je] zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. [...] čl. 28 Dublinského nařízení ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc.“

20. Ze stanovení délky zajištění žalobce na 86 dnů vyplývá, že žalovaná naplnila základní požadavek, tj. nepřekročení 180 dnů zajištění jako maximální hranice doby trvání zajištění dle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Na lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III soud pohlíží jako na lhůty administrativní, které mají napomáhat hladkému průběhu celého procesu přemístění. Z díkce čtvrtého pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, stanovujícího lhůty k jednotlivým procesním krokům, dle soudu nelze vyvodit, že se jedná o maximální dobu zajištění v tom smyslu, že je třeba ji takto v rozhodnutí o zajištění stanovit vždy. Naopak, jedná se o dobu, po jejímž uplynutí musí být zajištěný cizinec (automaticky) propuštěn ze zajištění pro nesplnění procedurálních podmínek, tedy o určitou motivaci správního orgánu sloužící tomu, aby správní orgán usiloval o co nejefektivnější průběh tzv. dublinského řízení. V nyní projednávané věci byla doba zajištění stanovena v rámci lhůt dle nařízení Dublin III a s ohledem na předchozí zkušenosti žalované s předáváním cizinců v obdobných případech, kdy tyto „obdobné případy“ mohou být s ohledem na předcházející části napadeného rozhodnutí interpretovány jako případy cizích státních příslušníků, kteří nedisponují žádnými doklady totožnosti a kteří byli náhodně zajištěni policií při nelegálním tranzitu přes ČR, přestože v jiném státě jsou žadateli o mezinárodní ochranu. Z postupu žalované je navíc zřejmé, že nedocházelo ke zbytečnému prodloužení – již dne 21. 2. 2018 byla podle obsahu správního spisu zaslána žádost ČR o přijetí žalobce zpět.
21. Otázkou požadavku na pravidelnost (periodicitu) soudního přezkumu se v minulosti již zabývaly jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že záruka dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy v sobě zahrnuje i právo na pravidelný soudní přezkum důvodů trvání zbavení osobní svobody, jenž je prováděn buď automaticky, nebo je cizinci alespoň dána možnost jej iniciovat „v rozumných intervalech“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26). V právní úpravě obsažené v zákoně o pobytu cizinců je zakotveno několik „vstupních bodů“ do soudního řízení, kdy volba prostředku je pouze na dotčeném cizinci. Zajištěný cizinec může buď hned podat správní žalobu proti vydanému správnímu rozhodnutí o zajištění – lhůta k podání žaloby činí 30 dnů a soud je povinen o žalobě rozhodnout do 7 pracovních dnů od obdržení správního spisu, který si zpravidla vyžádá od správního orgánu (pro předložení správního spisu spolu s vyjádřením zákon počítá se lhůtou 5 dnů od doručení žaloby, pokud je podána prostřednictvím policejního orgánu, nebo od vyžádání soudem), nebo může takový cizinec vyčkat, až uplyne časový úsek 30 dnů upravený v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a o jeho žádosti o propuštění ze zařízení rozhodne policejní orgán, načež má otevřenu možnost bránit se opět prostřednictvím žaloby proti negativnímu rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že současná

právní úprava stanovuje striktní lhůty především pro soudy, aby se předešlo situacím, kdy řízení standardně trvají po delší dobu v řádu měsíců a pravidelný soudní přezkum je tak vskutku znemožněn (k tomu srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1020/15). Žalobce byl v napadeném rozhodnutí na str. 5 řádně poučen o možnostech obrany proti rozhodnutí o zajištění soudní cestou, včetně možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Zdejší soud rozhoduje o žalobách proti rozhodnutím o zajištění v zákonných lhůtách a i písemná vyhotovení rozsudků jsou vypravována v souladu se zákonem. Rozhodnutí o tom, že mezi pravomocným rozhodnutím o žalobě nebo o zajištění/prodloužení zajištění/nepropuštění ze zařízení a (novou) žádostí o propuštění ze zařízení musí uběhnout 30 dnů, bylo plně v kompetenci zákonodárce. Zněním zákona je soud při svém rozhodování vázán.

22. Soud neshledal s ohledem na shora uvedené skutečnosti dobu zajištění žalobce nepřiměřenou ani rozpornou s právními předpisy. Soud si byl vědom, že napadené rozhodnutí žalované představovalo značný zásah do práva na osobní svobodu žalobce, avšak neshledal žalobní tvrzení o tom, že doba nutná k realizaci předání je zpravidla kratší, než jak ji určila žalovaná, dostatečně argumentačně a důkazně podloženými. Obdobně nebyla podložena ani domněnka, že by žalobce nemusel být propuštěn ze zajištění v případě uplynutí některé z dílčích lhůt dle nařízení Dublin III. Soud zde musí presumovat, že všechny správní orgány, které budou mít co do činění s dublinským řízením v žalobcově případě, budou dodržovat své povinnosti, vyplývající jim ze zákona a nařízení Dublin III, neboť je již v zájmu jich samých, aby zahájené dublinské řízení řádně proběhlo. Ze všech těchto důvodů soud nepovažoval druhý okruh žalobních námitek za důvodný.
23. **Třetí okruh žalobních námitek** spočíval na absenci posouzení realizovatelnosti předání s ohledem na stát, do kterého má být žalobce přemístěn, a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).
24. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení žalobcovy azylové žádosti, je Rumunsko, žalovaná dovozovala ze shody jeho otisků prstů s jinou sadou otisků v systému EURODAC. Záznam o vyhledávání a shodě je součástí spisového materiálu a vyplynulo z něj, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku, proto je tento stát povinen žalobce převzít na své území (viz str. 2, 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Záznam ze systému EURODAC přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobce sám nezpochybnil, že v Rumunsku o mezinárodní ochranu

požádal. V rámci předběžného posouzení příslušnosti nevystaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.

25. Dále je pravdou, že existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba vypořádávat se s existencí systémových nedostatků azylového řízení bez ohledu na zemi, do níž má být zajištěný dle nařízení Dublin III přemístěn. Na druhé straně soud nemohl přehlédnout ani usnesení čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017-17, na nějž odkazovala žalovaná ve svém vyjádření a v němž byl tento požadavek relativizován tím, že v právu EU platí zásada vzájemné důvěry členských států, jež „umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic“ a „ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává“, a tím, že Soudní dvůr EU ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10 konstatoval, že „[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“; přičemž podle Soudního dvora EU „na otázku, zda členský stát dodržuje základní práva, nelze pohlížet jako by se jednalo o nevratitelnou domněnku. Lze tedy dovodit, že se jedná o vyvratitelnou domněnku, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka nebyla vyvrácena.“
26. Rozšířený senát dosud o položené otázce čtvrtého senátu, týkající se povinnosti správního orgánu zabývat se v každém jednotlivém případě již v řízení o zajištění cizince za účelem předání možností přemístění cizince z hlediska důvodů dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nerozhodl. Přestože se z důvodu jistoty a jednoznačnosti rozhodování jeví požadavek na výslovné vyřešení otázky existence systémových nedostatků přímo ve správním rozhodnutí o zajištění praktickým, soud zároveň nemůže předvídat vývoj judikatury, ke kterému by mohlo v nejbližší době dojít a který by byl podpořen argumentací čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu (především existencí vyvratitelné domněnky dodržování základních lidských práv členskými státy). Soud nezastírá, že by přísnější požadavky byly namístě, pokud by zemí, kam má být žalobce přemístěn, byla některá ze zemí, jež jsou známými „hříšníky“ dublinského azylového systému. O takový případ se nicméně v případě Rumunska nejedná. Přestože tedy v napadeném rozhodnutí skutečně chybělo explicitní posouzení existence systémových nedostatků, soud žalobcově námitce nepřisvědčil, neboť měl za to, že se v rozhodnutí o zajištění žalobce bylo možno spokojit s omezeným, implicitním vyhodnocením daného problému. Žalovaná v napadeném rozhodnutí neshledala přemístění žalobce do Rumunska nerealizovatelným, neboť jí v době rozhodování nebyly známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobce do tohoto státu (srov. str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Ani tento okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
27. Lze uzavřít, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nařízením Dublin III, své závěry o nezbytnosti zajištění žalobce na stanovenou dobu řádně odůvodnila a z jejího rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho vycházela, jakými úvahami se řídila a k jakým závěrům na tomto základě dospěla. Rozhodnutí žalované netrpělo vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti.

28. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 15. března 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně